

KRIZOVÉ ŘEŠENÍ

Snažím se přijít na to, kdy nastal zlom a my se začali zamotávat do té pavučiny lží, ve které jsme nakonec společně uvízli. Byla to tvoje neuhasitelná žízeň po něčem novém, rozhazování našich peněz na cizí ženské, nebo snad moje naivní vnímání reality, co nás dovedla až sem?

Pamatuju si ten den, kdy sis mě vybral – říkals, že jsem ta nejkrásnější ze školy a bylo ti úplně jedno, co v té svojí pěkné makovičce mám. Vždycky jsi mě měl jen za holku z vesnice, která umí spíš zorat pole pluhem, než aby věděla, jak funguje životní pojištění.

„Ale to ses přepočítal, miláčku,“ pronesu do monotónního zvuku běžícího motoru, sevřu pevněji volant a pro jistotu šlápnu na plyn, ať nepřijedeme pozdě.

Chvilí to ještě potrvá, než se dostanu ven z města, ale musím být trpělivá, už jenom chvíli a bude po všem. Možná už tušíš, co bude následovat, sama jsem si to stokrát přehrávala v hlavě a pečlivě jsem se na to připravila – plastové pytle, provazy, nože, čisté oblečení, hlavně žádný bordel.

Jsem nervózní, začínám mít absták, účinky mojí nikotinové náplasti pomalu přestávají působit. Hrábnu po své kabelce z hadí kůže na sedadle spolujezdce, kde mám i krabičku cigaret, když v tom uslyším tlumené bouchání z kufru auta.

Zvednu oči ke zpětnému zrcátku a zašeptám: „Neměj strach, zlato, postarám se, abys svůj vlastní pohřeb nezmeškal.“

DLOUHO UTAJOVANÁ PŘIZNÁNÍ

Cinkly skleničky a já jsem konečně sebral odvahu říct to, co jsem už dlouho odkládal.

„Radko, musím se ti s něčím svěřit!“ Hlavně klid.

„Ano?“ podiví se moje žena usazená na protější straně stolu v naší oblíbené restauraci.

„Ano, já jsem ti totiž lhal,“ není kam spěchat.

„Každý přece děláme chyby, Jardo,“ řekne s lehkým úsměvem a dál se věnuje výběru ze specialit vypsanych v jídelním lístku.

„Jistě, jistě, to máš pravdu,“ zakoktám jako ten malej Jarda, kterým jsem kdysi opravdu býval, „ale já jsem ti byl nevěrný a už to trvá skoro pět let!“ To nebylo nutné říkat, vole.

Rozhodím teatrálně ruce a nechám je spadnout na stůl: „Je mi to líto, Radko, jsem vůl,“

Manželka se ke mně nakloní, soucitně položí svoji ruku na moji a se smíchem pronese: „dyť já přece vím, že jsi na ženský stejně jako já.“

PO ZIMĚ PŘICHÁZÍ JARO

Městem se rozléhá smích. Ulicí probíhá pětice mladíků. Kdo bude v hospodě poslední, platí pivo. Památkou po nich zůstává ležet krabička zápalek. Bude jim chybět.

Osmatřicet zápalek se v krabičce mačká jedna přes druhou. Každá se snaží protlačit do vrchní řady. Chvástají se, která z nich má lepší předpoklady pro zapálení většího ohně. Všechny věří svému předurčení a touží naplnit svůj osud.

V jejich řádění je přerušil až podivný zvuk.

Kap. Všechny zbystří. Kap.

Zvuk se stává čím dál tím intenzivnějším a pravidelnějším. Kap. Kap.

Na vršku krabičky se začínají tvořit tmavá kolečka a postupně se zvětšují. Začíná jarní bouřka.

PO ZIMĚ PŘICHÁZÍ JARO

Postavy:

Pětice mladíků – bezstarostná skupina kluků, která utíká před mraky na obzoru do hospody

Sirka č. 7 – chvástka, která je příliš hlučná, a myslí si, že dokáže zapálit větší oheň než ostatní sirky v krabičce

Sirka č. 13 – rozumná sirka, která se nenechá zastrašit kecý sirky č. 7

Ostatní sirky – chtějí dostat svému údělu a zapálit veliké ohně

OBRAZ 1. - EXT./DEN, odpoledne/Ulice v Praze

Záběr zesponu na ulici lemovanou starými domy, s krámky před zavíračkou, pár lidí prochází, slunce svítí nízko, z dálky je slyšet smích.

Pětice mladíků vbíhá do ulice, záběr na jejich boty a kamera se oddaluje a zachycuje jejich postavy.

OBRAZ 2. - EXT./DEN, odpoledne/Ulice v Praze

Záběr na celou skupinku mladíků, ten nejrychlejší z nich se otočí na ostatní.

NEJRYCHLEJŠÍ MLADÍK /zakřičí/

Kdo bude poslední, platí pivo, pánové!

Skupinka zrychlí.

Detail na kapsu posledního z probíhajících mladíků – z kapsy mu čouhá krabička zápalek, která nakonec vypadne na obrubník ulice a přepadne dolů, kde není vidět. Mladík si toho nevšimne a běží se skupinou dál.

Skupina mizí se smíchem v dáli. Pomalé přiblížení na krabičku zápalek, která zůstala ležet na zemi.

„Vy nám tedy nepomůžete? Dobře, ale věřte mi, že jsem nechtěla, aby to zašlo tak daleko,“ řekla Podolka. Dedek se na ni tázavě podíval, když z kabely vytahovala pozlacený flakónek a jeho obsah rozstříkala do vzduchu.

„Co to je za sajrajt?“ rozkašlal se vztekle Dedek a zuřivě si otíral usazené oči hřbetem ruky.

„Parfém *Nelži*, díky kterému nám řeknete pravdu,“ vysvětlil Smolík a přistoupil k němu blíž. „Víme, že jste ten vzkaz psal vy, máme na to svědky. Takže, co víte o vraždě boxera Buldoga, Volavko?“

„Neříkejte mi tak, už nejsem Volavka!“ rozkřikl se Dedek.

„Vy tomu nerozumíte, já jsem to nechtěl udělat, to kotě mě k tomu přinutilo!“ vytřeštěnýma očima těkal z jednoho na druhého, až s bolestným zavytím sklouzl na zem a rozplakal se.

„Pracoval jsem pro Buldoga od roku 1983 jako jeho asistent. Dělal jsem pro něj všechno – pral mu ponožky, nosil jídlo, držel mu plivátko na zápasech, masíroval bolavé tělo, prostě všechno, co bylo potřeba. Měl jsem ho rád, opravdu, byl jako já, když jsem začínal boxovat. Já ho nechtěl zabít, přísahám! To ten Buldogův maskot – kotě, co mi vlezlo do hlavy a říkalo mi ty hrozné věci, strašně! Šílel jsem z toho,“ překotně vysvětloval Dedek.

„Nesnášel jsem to ňuhňavé kotě, ale nedokázal jsem se nijak bránit. Ono mi řeklo, že mám Buldoga zabít v tom výťahu, až spolu pojedou dolů na večeři, že v zadní kapse kalhot s sebou nosí zbroušené logaritmické pravítko, kterým ho Buldog týral už od malička, protože mu ve škole dávali sežrat, že není žádný Einstein. O patro níž jsem nastoupil k nim, Buldog nic netušil a to kotě mi říkalo: „Udělej to! Udělej to teď!“ Ze zadní kapsy kalhot jsem mu vzal to pravítko a bodnul. Já nechtěl...“ Poslední slova zanikla ve vzlycích.

Podolka se Smolíkem se na sebe podívali a Smolík řekl: „To už je celkem třetí vražda na účtu ňuhňavého kotěte. Budete muset s námi, pane Dedku. Jste zatčen pro vraždu boxera Buldoga!“

POLAPENÁ VOLAVKA

Z posledních sil usnul, a když se s trhnutím probudil, zdálo se mu, že usnul pouze na chvíli. Zmateně zamžoural směrem, odkud byly slyšet zuřivé rány, a zařval: „Kdo je to?“

„Policie, otevřete nám, pane Dedku,“ ozvalo se zvenku.

Vstal a s mrmláním se došoural ke dveřím, otevřel je a na prahu uviděl holohlavého muže s podrážděným výrazem a ženu s policejním odznakem v ruce, která se na něj usmála a povídá: „Dobrý den, pane Dedku, já jsem kriminální vyšetřovatelka Podolka a tohle je můj kolega Smolík. Mohli bychom jít dál na slovíčko?“

Podolka se Smolíkem vešli a rozhlédli se po zatemněné garsonce se základním vybavením. Rozkládací gauč, který sloužil zároveň i jako postel, křeslo pokryté haldou nošeného oblečení, stůl se dvěma židlemi, na stěně přilepená kuchyňská linka a boxerské rukavice pověšené na lustru.

„Potřebovali bychom, abyste se nám na něco podíval, pokud byste byl tak laskav,“ Podolka zalovila ve své kožené kabele, vytáhla vybledlý sešit s pevnými deskami a položila ho před Dedka, když se spolu posadili ke stolu.

„Poznáváte tento sešit?“ zeptala se a upřela pohled na prošedivělého muže naproti ní, zkoumala každý detail jeho tváře a snažila se zachytit jakoukoliv změnu v jeho výrazu.

„Ne,“ utrousil Dedek, aniž by se na sešit podíval.

Podolka vzala sešit do rukou a řekla: „To je opravdu zajímavé, protože já si myslím, že když vám přečtu konkrétní vzkaz, tak se určitě rozvzpomenete.“

„BULDOG NESMÍ UBLIŽOVAT KOČIČCE. POINTOU NENÍ ŽIVOT, ALE SMRT podepsán Volavka,“ dočetla a položila knihu zpět na stůl.

„Tohle je kniha přání a stížností z Jednoty na rohu ulice, kde stojí hotel Zlatý důl. Tam jste vy spolu s boxerem Bulldogem byl ubytovaný, když byl zavražděn. Shodou okolností se nám podařilo najít několik svědků ze samoobsluhy, kteří shodně popsali, že viděli v den vraždy staršího člověka se zlomeným nosem, stejně jako máte vy,“ prstem ukázala na nevzhledný nos pana Dedka.

„Netíží vás špatné svědomí?“ chtěl vědět Smolík, který stál v rohu za jeho zády.

„Ne, to ne.“

„Nemáte tedy žádné? Protože já si myslím, že musíte něco vědět, když jste napsal tento vzkaz.“

Dedek zarytě mlčel.

OBRAZ 3. - INT./tlumené světlo/vnitřek krabičky zápalek

Tmavý obraz, který se začíná pomalu prosvětlovat až do tlumeného světla. Slyšíme hemžení, šepot a vidíme pohyb sirek v krabičce, tlačí se jedna přes druhou, aby se dostaly do vrchní řady. Přiblížení na sirku č. 7, která je nejvýš.

SIRKA Č. 7 /povýšeně/

Já jsem na výši, nikdo není víc než já! Oheň, který zapálím já, bude ten největší ze všech.

OBRAZ 4. - INT./tlumené světlo/vnitřek krabičky zápalek

Sirka č. 13 pod Sirkou č. 7, která ji ze sebe shodí a zamračí se ni.

SIRKA Č.13 /podrážděně/

Každá z nás má ty samé schopnosti, žádná z nás není víc či míň. Důležité je, abychom splnily, proč jsme tady.

Ozve se podivný zvuk připomínající kapky deště. Všechny sirky zbystří a natočí hlavičky k vršku krabičky.

Záběr na strop krabičky, kde se zvuku kapek deště začíná tvořit mokrá povrch. Sirky jsou vyděšené a začnou křičet a tlačit se do spodních řad.

ZÁPALKY /zděšeně/

Áááá... pomóóó!

ZÁPALKKA Č. 7 /hystericky/

Ohnivý bože, zachraň nás!

ZÁPALKKA Č. 13 /smířlivě/

To je konec...

OBRAZ 5. - EXT./DEN, odpoledne/Ulice v Praze

Detail na krabičku zápalek, která mokne v právě začínající jarní bouřce. Kamera se zvedá, celá ulice začíná tmavnou od kapek deště, obloha je potažená šedivými mraky.

OBRAZ 6. - INT./tlumené světlo/hospoda

Záběr na pětici mladíků sedící pohromadě u jednoho stolu, každý před sebou pivo, vlasy a ramena trochu mokrá od deště. Ten nejpomalejší z nich má v koutku cigaretu, kterou si chce zapálit, sáhne do kapes kalhot, kde by měl mít zápalky, ale ty chybí.

NEJPOMALEJŠÍ MLADÍK /zmateně/

Máte někdo sirky?

KONEC

TAJNÁ MISE SEBASTIÁNA KULIHRACHA

Jakmile hodiny odbijí poledne na věži, náměstí se začíná zaplňovat pracujícími na polední pauze. Snadno rozlišíte ty, kteří teprve míří na oběd, od těch, kteří už poobědvali, stejně jako Sebastián.

Kolébavou chůzí si razí cestu mezi lidmi a stěžuje si svojí kolegyni Mirce: „Sára si normálně myslí, že se do ní ten Pražák zamiloval!“

„Já ti říkám, že ten zmetek jí nadbívá schválně, jen aby jí dostal,“ rozhořčeně zafuní, když do něj vrazí protijdoucí muž.

Mirka se na poslední chvíli vyhne úklidové službě s odpadovým vozíkem a pobaveně se zeptá: „Snad ses do ní nezamiloval? Co vím, tak ještě před měsícem jsi o ní tvrdil, že je to nafoukaná nána.“

Sebastián se zastaví tak prudce až do něj najede maminka s kočárkem, výhružně mu zamává pěstí před obličejem, ale on ji nevnímá: „To bylo ale ještě před tím, než jsem zjistil, že Sára je moje cesta ke štěňatům.“

Mirka se taky musí zastavit, nechápavě se na Sebastiána podívá a opatrně se zeptá: „Nepřeskočilo ti náhodou?“

„Hele, Sára má fenu, která bude co nevidět hárat, a já mám psa, oba jsou papíroví Shih-tzu a já je chci dát dohromady, ale to nejde, když se do toho plete ten Pražák se svým Shih-tzu, chápeš?“

Sebastián se zvolna rozejde směrem k budově, kde jsou jejich kanceláře, a za sebou nechává zmatenou Mirku, která očividně zapoměla, že pokud Sebastián vůbec kdy byl do někoho zamilovaný, tak pouze do svého psa.

POVAHA POZEMNÍHO HOKEJE

„Pokaždé, když někomu řeknu, že hraju pozemní hokej, tak mi nevěří,“ rozčiluje se někdo na přestupu v metru.

„A nemohla bys vynechat to pozemní?“ navrhně David, a přitom si představí plakát svého hokejového idola nad svojí postelí v pokojíčku. „Je to nadbytečný – jako hokejistu tě budou brát jako národního hrdinu, vole.“

„Neříkej mi vole, buď tak laskavej,“ ohradí se Alenka a vší silou ho praští do lokte. „Nejsem žádný tvůj kamarád, ale tvoje holka.“

„Au, co děláš?“ zafňuká David a promne si bolestivé místo. „Možná kdyby ses nechovala jako kluk, tak ti tak říkat nebudu!“

„No, tak promiň,“ zamumlá Alenka a začne mu hladit loket. „Bolí to moc?“

Když v tu chvíli do ní zezadu vrazí procházející cestující, v Alence to opět bouchne a zakřičí do davu „Dávej přece pozor, vole!“

JIŽNÍ MĚSTO

Jsem slušná, řádně vychovaná dívka z Jižního města, jsem zvyklá na ledacos a myslela jsem si, že mě nedokáže nic překvapit až do osudného čtvrtedního odpoledne, kdy mě šéf vyslal na poštu, abych vyřídila pár rutinních záležitostí.

Vycházela jsem z poštovní budovy, když mě zastavil neznámý, černovlasý kluk: „Promiň, já jsem Jakub a jen jsem ti chtěl říct, že ti to vážně sluší a rád bych tě pozval na kávu, jestli budeš chtít?“

Změřila jsem si ho od hlavy k patě – žádná pleš, přední zuby na svém místě, čisté nehty, já jsem byla nezadaná, takže jsem souhlasila, vyměnili jsme si telefonní čísla a on slíbil, že se určitě ozve.

Slib dodržel, sešli jsme se v kavárně. Prozradil mi, že hrál kdysi fotbal za pražský klub a teď ve volném čase dělá rozhodčího na dětských zápasech a překvapivě se zajímal, co ráda dělám ve volném čase.

„Ráda čtu knihy,“ řekla jsem upřímně a usmála jsem se na něj.

„A kolik knih jsi už přečetla?“ zeptal se a já se na něj nechápavě podívala a doufala, že jsem jenom špatně pochopila dotaz.

„No, jako kolik knih jsi přečetla třeba za tenhle rok? Já jsem totiž přečetl asi tak tři za celý svůj život, čtení je ztráta času.“

V hlavě se mi rozblikala červená, výstražná kontrolka, která vydržela svítit až do našeho loučení, kdy jsem mu chtěla věnovat přátelský polibek na tvář, ale on se ode mě odtáhl a samolibě poznamenal, že on dává pusu jenom na pusu.

Demonstrativně tedy zavřel oči, nahnul se blíž ke mně s našpulenými rty a podle urbanských pověstí tam stojí dodnes.

KOLEKTIVNÍ ZLOČIN

Policejní vyšetřovatel Večeřa se zadíval z okna na hejno ptáků, kteří mířili na jih, a na chvilku zatoužil být jedním z nich, přidat se také k putování za teplem.

Zpaměti už znal tváře všech přítomných, kteří se dnes v meeting roomu sešli na jeho žádost. Kolektiv tvořila směsice deseti mladých, perspektivních zaměstnanců zdárně se rozjíždějícího start-upu. Jak mohlo mít jejich podnikání takový úspěch, když víc než cokoliv jiného tu vládł chaos, který oni sami nazývali moderní anarchií?

Do reality ho vrátil hlas, který byl příjemný jako nos v oku: „Vy nejste asi moc dobrý střelec, pokud si myslíte, že Karolínu zabil někdo z nás.“

„Vyšetřování prokázalo to, co už všichni dávno víme, že Kája byla vystavena abnormální šikaně ze strany svých spolupracovníků,“ pokynul směrem k provinilcům, kteří teď klopili svorně hlavy k zemi.

„Je naprosto zbytečné, aby se zde mluvilo o vraždě, když to byla nehoda – Karolína trpěla cukrovkou a ta spolu s vysokým tlakem způsobila zástavu srdce, při které nešťastnou náhodou vypadla z otevřeného okna,“ ukončil přesvědčivě manažer Kuba ve svém na míru šitém obleku.

„V tom se ale mýlíte, pane Kubo,“ neochotně se Večeřa odvrátil od okna a upřeně pohlédl na muže, který stál vyzývavě proti němu a už věděl, kdo v tomto souboji dobra proti zlu, vyhraje.

„Před pádem z okna došlo k zápasu mezi obětí a vrahem, čemuž nasvědčují odřeniny na nohách oběti a také manžetový knoflíček, který svírala v dlani. Zemská přitažlivost udělala s tělem oběti svoje, ale iniciály na manžetovém knoflíčku zůstaly nepoškozené, a pokud se nepletu, tak jste jediný v této firmě, kdo má iniciály „AK“, že pane Adame Kubo?“

ZA OKNEM RÁJ

Nejsem příliš konvenční, i když jsem toho moc nezažil, ale život jako takový miluju a chtěl bych ho se vším všudy, co nabízí – radost, nebezpečí, vzrušení, očekávání...

Můžete mě považovat za blázna, ale rád sním ve velkém a jednou přijde den, kdy se odtud dostanu, překonám bariéru, kterou kolem mě postavili, abych se mohl rozeběhnout po všech čtyřech kamkoliv mě můj čumáček povede. Tam venku je celý svět – hbité mušky, masité masačky, křupaví cvrčci a mnoho dalších dobrot, které budu lovit, dokud moje břicho nebude plné k prasknutí.

Uteču pryč, přes skleněný okraj terária, raději podél zdi pokoje než přímo po koberci, po ušáku u okna vylezu až nahoru a pak už jen sladká svoboda. Pánové, já si budu žít!

VYSTŘÍZLIVĚNÍ PO DLOUHÉ NOCI

Do práce se mi vůbec nechtělo, bolely mě nejen nohy z předešlé noci. Kdybych si alespoň pamatovala, proč mám na předloktí nakreslený znak anarchie černou lihovkou.

Vzpomínám si, že jsme putovali z baru do baru, já měla chuť na něco sladkého a taky tam byl ten neznámý Bejk, který mi připomněl, jaké to je na jednu noc ztratit hlavu. Bylo mi s ním fajn, a když mě chtěl políbit, nedočkavě jsem mu strčila nos do oka, a on se pouze zasmál.

Z mých myšlenek mě vytrhl až kolega, stěžoval si na abnormální napětí na pracovišti. Čeká nás meeting, kde nás seznámí s důležitými personálními změnami, modlím se, aby to nebylo dlouhé, a já si pak budu moci zalézt někam do rohu a trpět - jen já a moje kocovina. Tyhle pravidelné porady většina z nás vnímá jako nutné zlo, aby nás vedení nechalo po zbytek čtvrtletí v klidu dělat naši práci. Kdyby mi někdo před rokem řekl, že budu součástí kolektivu ajťáků a analytiků ve start-up projektu a budu z toho nadšená, asi bych se mu vysmála.

„Dobré ráno všem, rád bych dnešní program zahájil představením našeho nového kolegy na pozici manažera kreativity a inovací, pana Martina Cukrovku,“ pronesl náš nadřízený.

Zároveň pokynul směrem k přitažlivému muži - mému Bejkovi z minulé noci, se kterým nás teď spojovalo nejen veliké černé A na předloktí...

EDICE LITAERO

RADKA TINSOVÁ

SLUŠNÉ DÍVKY

Radka Tinsová

Slušné dívky

Edice LitAero - Duben 2017 Literární workshop – Zážitek psaní - Od povídky k scénáři

Aeroškola, Ambrožova 9, Praha 3, 130 00

Sestavili: Mathej Thomka

Neprošlo jazykovou a pravopisnou kontrolou.